

smlouvou o dílo ve smyslu Šu 1151 a násl. obč. zák. Že by byla bývala výslovně smluvena vzájemná spojitost všech tří smluv v ten způsob, že nesplněním pokud se týče nenáležitým splněním jedné z nich mají pozbyti platnosti všechny, nebylo vůbec tvrzeno. Jestliže žalobce nezařadil do adresáře firmu žalovaného také pod heslem »Dříví« a »Technické potřeby«, porušil tím nepochybně smlouvu. Tím však nebyla nijak dotčena povinnost žalovaného, aby dostal svému závazku ze smlouvy, pokud jest smlouva trhovou, zvláště když jiných závad, jež by ustoupení od této smlouvy opodstatňovaly, vůbec neuplatnil. Lze připustiti, že měl žalovaný zájem, aby adresy jeho a jeho firmy byly dle objednávky pojaty do adresáře, by tak jeho podnik uveden byl ve známost nejširším kruhům, což jest právě účelem adresáře. Pokud však šlo o jeho vlastní informace pro jeho obchodní potřeby, vyhovoval adresář úplně, neboť po této stránce nemělo opomenuté uveřejnění adres významu a nebyly s. tohoto hlediska vady adresáře takové, by odůvodňovaly jeho odmítnutí (§ 932 obč. zák.). Zda uveřejněním adres vzešla žalovanému škoda, a jaká, a zda žalobce z této škody je práv, jest otázkou pro sebe. Poněvadž cena adresáře není spornou, jest žalobní nárok opodstatněn a proto právem odvolací soud, změniv rozsudek prvního soudu, vyhověl žalobě.

Čís. 5721.

Přihlásil-li vynálezce patent k rejstříku na jméno své a na potom i toho, kdo se podle úmluvy měl na vynálezu účastniti kapitálově, jest oprávněn domáhati se pořadem práva na společníku, by naň převedl zpět podíl na vynálezu, pakliže společník nesplnil podmínky kapitálové účasti.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1662/25.)

Žalobce přihlásil roku 1915 na své jméno k rejstříku patent ochranného nátěru proti rezavění železa. Roku 1921 přihlásil žalobce v podstatě též vynález k rejstříku na jméno své a žalovaného, jenž se měl na podniku účastniti kapitálově. Ježto žalovaný nesplnil podmínek kapitálové účasti, domáhal se na něm žalobce žalobou, by převedl na něho svůj podíl na vynálezu a by svolil, aby na základě pravoplatného rozsudku byl v patentních rejstřících převeden podíl žalovaného na žalobce. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, zjistiť totožnost obou patentů. Odvolací soud uvedl v důvodech: Poněvadž žalobní prosba zaručuje staršímu vynálezu žalobcovu ve smyslu Šu 54 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. přednost před pozdějším vynálezem společným a také umožňuje, by žalobce práv z přihlášky patentu ve smyslu Šu 8 téhož zákona po stránce průmyslové výroby a obchodnický výhradně zužitkoval, vyhověl prvý soud správně k tomu se ne-soucí žalobní prosbě, proti níž žalovaný námitek nečinil.

N.e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S hlediska dovolacího důvodu §u 503 čís. 1 c. ř. s. vytýká dovolání napadenému rozsudku zmatečnost podle §u 477 čís. 3 a 6 c. ř. s., v pravdě jen zmatečnost ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s., uvádějíc na dolíčení tohoto dovolacího důvodu, že věc nepatří na pořad práva, nýbrž že pro rozhodnutí příslušným jest patentový úřad a poukazujíc při tom na § 29 prvý odstavec zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. Jelikož otázka tato, která v nižších stolicích nebyla nadhozena, formálně platným usnesením nižších soudů nebyla rozřešena (§ 42 třetí odstavec j. n., sb. n. s. 3775), jest na dovolacím soudě, by se jí obíral (§ 240 třetí odstavec c. ř. s.). Než dovolací soud neshledal, že tu jde o případ §u 29 prvý odstavec pat. zák., jak se mylně domnívá dovolání, jelikož žalobce nedomáhá se toho, by žalovanému oduznán byl patent proto, že není původcem vynálezu, nebo jeho právním nástupcem nebo, že nemůže za něho býti pokládán, v kterémžto případě podle §u 33 prvý odstavec pat. zák. ovšem by rozhodoval patentový úřad, nýbrž o případ §u 13 pat. zák., totiž o právní poměr účastníků patentu navzájem, jenž podle §u 13 druhý odstavec pat. zák. řídí se podle práva občanského. Není tedy dovolací důvod §u 503 čís. 1 c. ř. s. opodstatněn. Nesprávně právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud, maje za to, že přihlášky patentu jsou totožny, pokládá žalobní žádost za opodstatněnu, ačkoliv případná totožnost nemůže v tomto případě míti význam, jelikož žalobce opověděl vynález i na jméno žalovaného, takže tu musí býti ujednání neb okolnosti, které v jiných vztazích jsou důležitý. Tyto odvolací vývody nejsou dosti jasny. Odvolací soud zjistil srovnale s prvním soudem podle §§ 272 a 488 prvý odstavec c. ř. s., že vynález žalobcův, přihlášený dne 15. února 1915 toliko na jeho jméno, jest totožným s vynálezem, jež opověděl žalobce dne 13. srpna 1921 i na jméno žalovaného, a správně z toho vyvozuje, že jde o vynález žalobcův, na němž žalovaný toliko súčastněn byl podle dohody stran. Ale nižší soudové také zjistili, že tato dohoda platiti měla pouze pro ten případ, že žalovaný jako žalobcův společník súčastní se společného zužitkování vynálezu 300.000—350.000 Kč, a dále, že žalovaný tuto jistinu do společného podniku dáti odepřel. Správně uznali za tohoto stavu věci nižší soudové, že tato účast žalovaného byla podmínkou onoho ujednání a že nesplněním této podmínky padla nejen smlouva, nýbrž i předpoklady pro přihlášku žalobcova vynálezu také na jméno žalovaného. Tomu-li tak, žalobce právem domáhá se na žalovaném, by svůj podíl na vynálezu zpět převedl na žalobce a svolil k tomu, by tento zpětný převod i v patentových rejstřících byl proveden. Pokud dovolání tvrdí, že jest mylným právním závěrem nižších soudů, pokládati vynálezy za totožné, jelikož důkazy ve směru tom provedené jsou mezerovity, a že tyto patenty, správně vynálezy, totožny nejsou, přehlíží, že tu nejde o právní poměr, nýbrž o skutkové zjištění dovolací soud vízící, které nelze napadati dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci.